

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 16112

гр. София, 15.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 47 СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ В. БОГДАНОВА
НОНЧЕВА

като разгледа докладваното от МАРИЯ В. БОГДАНОВА НОНЧЕВА
Гражданско дело № 20231110127909 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Подадена е искова молба от Е. Д. М. срещу ПРБ, с която е отправено искане за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 20000,00 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди. Исковата молба е оставена без движение с Разпореждане № 77820 от 23.06.2023 г., като на Е. Д. М. са дадени указания за отстраняване в срок на констатираните от съда нередовности. Ищецът е освободен от задължението да заплаща такси и разноски по делото и му предоставена правна помощ под формата на процесуално представителство, въз основа на Определение № 22138 от 23.06.2023 г. С Разпореждане № 90696 от 20.07.2023 г. адвокат И. Ю. е назначен от съда за процесуален представител на ищеца. Процесуалният представител на ищеца е подал уточняващи молби с вх. № 256938 от 18.09.2023 г. и с вх. № 330865/20.11.2023 г. Предприети са действия по реда на чл. 131 ГПК, като исковата молба е изпратена за отговор на ответника. В законовия срок е подаден такъв от ПРБ, в който са изложени твърдения за недопустимост на производството по смисъла на чл. 126 ГПК, доколкото между страните по делото имало множество неприключили съдебни производства с идентичен предмет като този по настоящото дело.

Във връзка с така изложените твърдения за недопустимост исковата молба е оставена без движение с Разпореждане № 27159/19.02.2024 г., като на ищеца са дадени указания да изложи конкретни фактически твърдения, обуславящи допустимостта на производството по делото.

По допустимостта на производството, съдът намира следното:

От служебно изискани от съда справки, както и след извършени такива от

ЕИСС, се установи, че от изброените в отговора на исковата молба дела, за които ответникът твърди, че имали идентичен предмет с този по настоящото дело, следните четири дела между Е. Д. М. и ПРБ са висящи и неприключили с окончателен, влязъл в сила съдебен акт: гр. д. № 44826/2022 г. по описа на СРС, 143-ти състав (насрочено за първо открито съдебно заседание на 19.06.2024 г.), гр. д. № 44834/2022 г. по описа на СРС, 151-ви състав (отложено за първо открито съдебно заседание на 22.05.2024 г.), гр. д. № 44837/2022 г. по описа на СРС, 171-ви състав (отложено за открито съдебно заседание на 09.05.2024 г.), и гр. д. № 44846/2022 г. по описа на СРС, 173-ти състав (по което е постановено решение, като делото е изпратено на Софийски градски съд по подадена въззивна жалба). Тези дела имат предмет, идентичен с този по настоящото производство, доколкото по тях ищецът Е. М. претендира от ПРБ заплащането на обезщетение за неимуществени вреди, причинени му от незаконосъобразен отказ за възобновяване на КНОХД № 1018/2019 г. по описа на ВКС. Периодът, за който се претендира обезщетение по четирите дела е съответно по първите три от 28.09.2020 г. до 06.08.2022 г., 28.09.2020 г. - 06.08.2022 г., 28.09.2020 г. - 06.08.2022 г., а по четвъртото - от 28.09.2020 до 02.08.2022 г. Исковият период по настоящото производство е от 18.08.2020 г. до 23.05.2023 г. (датата на подаване на исковата молба). Видно е, че е налице застъпване на периодите, през които ищецът твърди, че е търпял вреди в резултат на отказа на П. да възобнови КНОХД № 1018/2019 г. по описа на ВКС.

При съпоставка на изложеното в исковите молби по посочените четири дела (всички образувани на дата, предхождаща образуването на настоящото дело) със страни Е. Д. М. /ищец/ и ПРБ /ответник/ се установява, че както по тези дела, така и по настоящото такова, ищецът претендира обезщетения за едни и същи неимуществени вреди в размер на суми от по 20000,00 лева, причинени в резултат на едно и също поведение на ответника – проявено бездействие и непредприемане на действия от страна на П. за възобновяване на НОХД № 1018/2019 г. по описа на ВКС.

С разпоредбата на чл. 126 ГПК е установена забрана за едновременно разглеждане от съда на две дела, които имат идентични страни и спорен предмет, и в рамките на които се търси идентична съдебна защита. Целта на забраната е да се предотврати постановяването на противоречиви съдебни решения, съдържащи разнопосочно произнасяне по повод на едно и също спорно право или правоотношение. За да се избегне обвързването на страните с противоречива по съдържание сила на присъдено нещо, съдът, пред който е образувано по-късно заведеното дело, е длъжен да го прекрати служебно, след като констатира недопустимостта на предявения иск.

Именно такъв е и настоящият случай. Установено е от служебно приобщената в настоящото производство информация, преписи от книжа и приложени съдебни

актове, че преди депозиране на исковата молба, по която е образувано настоящото дело, ищецът е предявил множество идентични претенции, въз основа на които са образувани отделни съдебни производства в СРС. Идентитетът на страните, предмета и искането между настоящото производство и посочените по-горе четири производства е установен по несъмнен начин. Исковите са предявени срещу един и същ ответник, а в обстоятелствената част на исковите молби се визира едно и също основание на претенциите – бездействия от страна на П. да предприеме по възобновяване на производството по наказателното дело по идентични искания на ищеца на едни и същи основания действия. Идентитет е налице и по отношение на заявеното искане – да се присъди обезщетение за едни и същи неимуществени вреди в размер на сума от 20000,00 лева по всяко дело. По отношение на посочените в исковите молби периоди, за които се претендира присъждането на обезщетение, настоящият съдебен състав приема, че с оглед принципа за присъждане на генерално (интегрално) обезщетение за неимуществени вреди, то и посочването от страна на ищеца на период, за който претендира такова обезщетение, не е индивидуализиращ претенцията му белег. Отделно от това следва да се посочи, че макар периодите по всички дела да не са напълно идентични, то същите са близки и застъпващи се помежду си – по гр. д. № 44826/2022 г. по описа на СРС, 143-ти състав, гр. д. № 44834/2022 г. по описа на СРС, 151-ви състав, и по гр. д. № 44837/2022 г. по описа на СРС, 171-ви състав - от 28.09.2020 г. - 06.08.2022 г., а по гр. д. № 44846/2022 г. по описа на СРС, 173-ти състав - от 28.09.2020 - 02.08.2022 г. Исковият период по настоящото производство е от 18.08.2020 г. до 23.05.2023 г., т. е. видимо е застъпването в периодите на посочените иски производства.

Не следва да се приеме, обаче, че отличителен белег на исковите претенции на ищеца е входящият номер на жалбите, подадени до ответника с едно и също искане или посочването различен период, за който се претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди. Това би означавало да се предостави на волята на ищеца пораждането на фактическия състав на непозволеното увреждане, т. е. то да зависи от неговите собствени действия. Ако хипотетично се допусне, че ищецът подаде в един и същи ден до конкретен държавен орган множество идентични искания да се извърши определено действие, не следва да се приема, че органът ще дължи произнасяне по всяко едно от тях, респ. - че произнасянето по същите (или по някое от тях) ще съставлява по отношение на ищеца отделно непозволено увреждане, пораждащо за него право да претендира последиците от проявеното неправомерно бездействие. Такова становище е застъпено и в Определение № 2128/13.07.2023 г. по к. ч. гр. д. № 2471/2023 г. по описа на ВКС, III-то ГО, постановено по казус, идентичен с настоящия. Със същото съставът на касационния съд е възприел, че увреждащото деяние, в причинна връзка с което се твърди причиняването на вреди, е едно и също. Въпросът с кое точно писмо, респективно - колкопъти главният прокурор е бил сезиран с това

искане, е относим към размера на дължимото обезщетение, но не и към правопораждащите го факти. С цитираното определение ВКС не е допуснал касационно обжалване на Определение № 4011/28.03.2023 г. по ч. гр. д. № 2678/2023, СГС, VI-Ж с-в, с което е оставена без уважение частната жалба на Е. Д. М. срещу определение от 02.02.2023 г., постановено по гр. д. № 46805/2022 г. на СРС, 43-ти състав, с което производството по делото е прекратено на основание чл. 126, ал. 3. В същия смисъл е и Определение № 3186 от 25.10.2023 г., постановено по ч.гр.д. № 4288/2023 г. по описа на ВКС, IV-то ГО, с което не е допуснато касационно обжалване на Определение № 12428/05.12.2022 г. по ч. гр. д. № 12176/2022 г. по описа на СГС, в което е прието, че образуваните по посочените две иски молби дела имат обективен и субективен идентитет. Разликата в номерата на жалбите не променя този извод, тъй като и те са с едно и също съдържание. Фактическото основание на исковите молби е напълно идентично, както и претенциите (петитумите). Входирането на едни и същи молби в един и същи или в последващи дни, с едно и също съдържание, не обосновава извод, че евентуалното бездействие по тях от страна на ответника поражда различни вземания за обезвреда в полза на ищеца.

По изложените съображения съдът приема, че е налице пълен идентитет между настоящото производство и образуваните по-рано производства по гр. д. № 44826/2022 г. по описа на СРС, 143-ти състав, по гр. д. № 44834/2022 г. по описа на СРС, 151-ви състав, по гр. д. № 44837/2022 г. по описа на СРС, 171-ви състав, и по гр. д. № 44846/2022 г. по описа на СРС, 173-ти състав, поради което производството по делото следва да бъде прекратено.

Така мотивиран и на основание чл. 126, ал. 1 ГПК, СРС, I-во ГО, 47-ми състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 27909/2023 г. по описа на Софийски районен съд, I-во ГО, 47-ми състав, на основание чл. 126 ГПК.

Определението може да бъде обжалвано от ищеца с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се връчи на ищеца.

Съдия при Софийски районен съд: _____